

har brugt pengene. Den debat vil jeg ikke tage hul på i dag, men er selvfølgelig i overensstemmelse med aftalen indstillet på, at den skal partierne bag forliget om bistandsloven tage. Men jeg mener, at det kan være en god grund til, at vi følger det her meget tæt, eventuelt fordeler pengene en gang til, sådan som vi har gjort det i år og i det sidste halvandet år, og så vurderer samlet, om vi gør det på den rigtige måde, eller der skal justeringer til.

Det tredje element i redegørelsen fra udvalget var et ønske om at lave en kampagne, der skulle gøre de frivilliges arbejde mere synligt og hverve flere frivillige, især til de tunge frivillige opgaver. Der er utrolig mange mennesker, der laver et stykke frivilligt arbejde, men desværre skorter det på frivillige, når det drejer sig om de tunge opgaver: kvindekrisecentre, psykisk syge hjemløse og andre. Og dér er der altså brug for en hvervekampagne, hvor vi får flere frivillige til de opgaver, og det er noget af det, vi stadig væk skylder i forhold til den rapport.

Et andet vigtigt område drejer sig om at inddrage det, man kunne kalde andre aktører, i løsning af sociale opgaver, og her er det især virksomhedernes sociale ansvar, der har været et hovedindsatsområde. Og det drejer sig jo ikke kun om virksomhedslederne, det drejer sig også om de ansatte og de faglige organisationer og arbejdsgivernes organisationer. Det var en tanke, der for alvor kom på den politiske dagsorden i begyndelsen af 1994, og der er sket meget i de år, der er gået. Der er blevet givet støtte til langt over 100 modelprojekter via penge fra Socialministeriet.

Der er af virksomheder selv dannet en række netværk i landet. Der er dannet 5 regionale netværk, der dækker landet med henblik på at løse nogle af de her opgaver. Og hvad der måske er nok så vigtigt, er, at der kommet en række bestemmelser i loven, der har det formål at styrke virksomhedernes medansvar for at løse nogle sociale opgaver og, måske allervigtigst, at forebygge, at en række sociale problemer opstår. Jeg tænker først og fremmest på de sociale koordinationsudvalg, hvor man jo i hver kommune sidder sammen: kommunens repræsentanter med arbejdsgivere, fagforeninger, arbejdsformidlingen og andre instanser, for at diskutere, hvordan alle aktører i et lokalsamfund kan være med til at løse de problemer, der måtte være med mennesker, der ikke har fodfæste på arbejdsmarkedet eller er ved at miste

det og derfor har brug for en særlig indsats og en forebyggende indsats.

Det er jo sådan, at vi stadig væk har et meget synligt resultat til gode af det, man kunne kalde virksomhedernes sociale medansvar. Vi har stadig væk alt for mange på langvarig kontanthjælp, mennesker, der er langvarigt syge, og mennesker, der ender på en førtidspension, som godt kunne være hjulpet på et tidligere tidspunkt, sådan at de var i stand til at forsørge sig selv og have et arbejde.

Jeg tror, at noget af det vigtigste, vi står over for, er at følge og støtte de lokale sociale koordinationsudvalg, som er en meget vigtig ramme for, at andre end de offentlige myndigheder føler et ansvar for at hjælpe de mennesker, der ellers er i fare for at miste fodfæstet på arbejdsmarkedet og ende på langvarig marginalisering eller udstødning fra arbejdsmarkedet.

Så jeg mener, at der er sket utrolig meget, når det drejer sig om andre aktører i den sociale indsats, men der mangler også stadig væk meget, når det drejer sig om at få det arbejde til at fungere tilstrækkelig effektivt, sådan at vi kan se resultaterne i nogle af de opgørelser, vi har over, hvor mange mennesker der stadig væk er langtidssyge eller er langvarigt arbejdsløse og på kontanthjælp.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Også jeg vil gerne takke CD for anmeldelsen af denne forespørgsel, og jeg er meget enig med socialministeren i, at virksomhederne og det frivillige sociale arbejde spiller meget vigtige roller i fornyelsen af velfærdssamfundet. Derfor skal der også i lovgivningen gives nogle rammer, der kan støtte udviklingen af det private og frivillige initiativ.

På arbejdsmarkedsområdet, nærmere betegnet arbejdsløshedsforsikringen, har vi nogle regler, der regulerer deltagelsen i visse former for frivilligt arbejde. Dagpenge- og efterlønsmodtagere kan ubegrænset deltage i visse former for frivilligt ulønnet arbejde, uden at det får betydning for dagpengene eller efterlønnen. Det er tilfældet, hvor der udføres aktiviteter, som i den pågældende organisation, forening eller lignende i det væsentlige er baseret på frivillig, ulønnet medvirken i hele forløbet.

Der er imidlertid nogle grænser for, hvad man kan deltage i, uden at det har betydning for ens dagpenge eller efterløn, og det er dér, hvor man deltager i aktiviteter, der i den frivillige organisation også udføres af lønede med-